

Balla Zsófia versei

Ó, jaj, magam
vagyok

„Magam vagyok” Christine de Pisannal,
ötödfélszáz éves magány a társam,
s mindenkié, ki lelkét búnak adja:
az életét egyetlen férfi zárja,
szerelme is övé csupán. Ki szánja,
ha sorsot tesz a hön óhajtott kézbe?...
A nő előbb kap szívéhez, mint észbe.

Úgy kell nekem s tehénszemű nememnek,
ha mást remél, mint sziklát s pusztaságot,
hol szikla van – engedjete nevetnem! –
s hol ő maga sem vet tüzes virágot.
Ki elkerül mezőt, bozótot, estét –
jajgatva sír: nincs ahol foglyul essen...

Ki úgy rohan le-föl, mint tyúk a víznel,
tengerre nem száll, csak kárál a parton –
tudatlanabb a magasságos szűznél;
nem fegyver az, hogy megveti a kardot.
Siratja azt, mit el nem nyert, se vesztett:
szerelmet vár; – helyette (s)ír egy verset.

A harangozó balladája

Kigyulladt a város, ég!
Harangozni kéne rég!
Kigyulladt a harangtorony,
a harangot hogyan fogom
meghúzni?

Nem tudok se sírni, félni,
csak harangozni, beszélni.
Ha leég a harangtorony,

Tél közelít

Nézem tág tereid, tárul a völgy, az ősz
jön, belecsobban, a rőt fröccsen ezerfelé,
borzong a hidegen tört levegő, a tél.
Tinta alvad a tollakon.

Vannak pillanatok, eljön a *nincstovább*,
s egyetlen lehetséges válasz a *nem, na, nem*.
Tempózás, ötölés, taktika addig e
végső nem-peremig a lét.

Megjön régi erőd, nincs mi lefogni tud,
láttad, hogy dalolón ment a csapat, s a tűz!
gyilkos hangjaira ráropogott a sok
fegyver. Sírt veled más is ott.

Hallottad: huhogott, s hogy! a tömeg, – halott volt már több –, de kiált, énekel: „Ébredj föl...!” s újra rákelepel fegyvere-nincs, riadt emberre a halál. Vonul.

Nem fél a sokaság, útjain meg nem áll,
megváltotta a *Nem*, törli – ha volt – bűnét,
megváltotta magát élet-időre a
Kisded most születő hada.

Himnusz kellene, ám érdekesebb a mély
főhajtás. A szavak forrani kezdenek.
Szégyenünk odalett, végre fölállhatunk
lelkünk s Isten elébe is.

[Vissza AZ IDŐ TÉRKÉPJELEI / Hol van a hazánk? című oldalra](#)